

Prání
K NAROZENINÁM

PRESSKIT

ORIGINÁLNÍ NÁZEV

PREMIÉRA

ROK VÝROBY

JAZYK

ZEMĚ VZNIKU

PŘÍSTUPNOST

DÉLKA FILMU

REŽIE

PRODUCENT

VÝKONNÁ PRODUKCE

SCÉNÁŘ

KAMERA

ARCHITEKT

KOSTÝMNÍ VÝTVARNICE

UMĚLECKÁ MASKÉRKA

STŘIH

HUDBA

TITULNÍ PÍSEŇ

ZVUK

OBSAZENÍ

DISTRIBUTOR

PR FILMU

PR DISTRIBUTORA

Přání k narozeninám

19. ledna 2023

2021 - 2022

český

Česká republika

bez omezení

93 minut

Marta Ferencová

Adam Dvořák

Kateřina Špůrová, David Rauch

Marta Ferencová, Adam Dvořák

Mário Ondriš

Václav Novák

Jaroslava Procházková

Lenka Nosková

Adam Dvořák

James Harries

Tomáš Klus

Barbora Krobová

Eva Holubová, Veronika Khekkubařová, Simona Babčáková, Tomáš Klus, Jaroslav Dušek,

Igor Orozovič, David Švehlík, Jaroslav Plesl, Matěj Hádek, Valentýna Bečková, Jakub Barták a další.

Bioscop, www.bioscop.cz

TURNER PR, www.turner.cz

Jana Šafářová, Bioscop, www.bioscop.cz

Film Přání k narozeninám byl natočen podle scénáře Marty Ferencové a Adama Dvořáka. Volně navazuje na předchozí Přání Ježíškovi.

Přání K NAROZENINÁM

PRODUCENT

HLAVNÍ PARTNER FILMU

VOYO

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DISTRIBUTOR

CO VŠECHNO MŮŽE ZPŮSOBIT TAKŘKA NEVINNÁ LEŽ A JEDNA NEČEKANÁ NAROZENINOVÁ NÁVŠTĚVA...

SYNOPSIS

Líba – maminka, babička, ale především vládkyně rodiny – má kulaté narozeniny. V tento den ale neslaví narozeniny jenom ona... Malá lež a neplánovaná návštěva spustí lavinu nečekaných událostí, při kterých se celá velká rodina ocitne na cestě, kdy jedna nepředvídatelná situace stíhá druhou.

Komedie o tom, jak se rodinná oslava zvrtné v divokou jízdu, při které si nikdo nemůže být jistý vůbec ničím.

Prání
K NAROZENINÁM

REŽIJNÍ EXPLIKACE

Náš film *Přání k narozeninám* je v první řadě komedií a roadmovie v jednom pro všechny věkové kategorie. Nechybí v něm napětí ani dynamika, ale také dojemné lidské momenty vycházející ze vzájemných vztahů jednotlivých postav. Chvilími by mohl mít divák pocit, že jde o crazy komedii plnou nedorozumění a omylů, ve které se postavy dostávají do téměř absurdních momentů. Všechny ale vycházejí z reálných situací, motivace a psychologie postav, s nimiž se dokáže ztotožnit každý divák žijící ve větší či menší rodině. Zdrojem humoru jsou spíše samotné situace a jednotlivé mizanscény, nikoliv exponovanost hereckého projevu. Ten naopak zůstává velmi přirozený, postavy oplývají suchým humorem a civilním projevem.

Tématem našeho filmu jsou rodinné a mezilidské vztahy. Na první pohled vše vypadá jako jejich běžná rutina okořeněná jistou charakterovou zvláštností postav, za kterou se však skrývají velmi intimní přežitky a přiznání. Akceptace reality a její přijetí nemusí být ani mezi nejbližšími jednoduchá. Chtěli jsme ukázat problematiku vztahů bez zbytečných parodií postavených na lidské blízkosti, spřízněnosti, lásce, ale i úskalí, které najdeme u každého vztahu.

Hlavní důraz při herecké práci jsme kladli na ztvárnění myšlení postav a jejich vnitřního přežívání v kontrastu s dialogy. Tomu je přizpůsobeno i snímání obrazu a střihová skladba tak, aby se podpořilo několik realit odehrávajících se najednou. První a základní je ta, jež je prezentována navenek, pod ní se však odvíjejí další, které dostanou diváka hlouběji do nitra postav. Umožňují mu je lépe pochopit a ztotožnit se s nimi.

Eva Holubová, Jaroslav Dušek, Jaroslav Plesl, Veronika KhekKubařová, Simona Babčáková, Matěj Hádek, Igor Orozovič, David Švehlík a Tomáš Klus jsou herecké osobnosti, u nichž je záruka, že jimi ztvárněné postavy budou nejen vtipné, ale budou mít svoji hloubku a plasticitu. Právě pro dosažení výstižnosti proběhly s herci čtené zkoušky, stejně jako tomu bývá u divadelních kusů. Hledali jsme výrazové prostředky na vykreslení specifčnosti a osobitosti charakterů. Detailů, které umožní postavám mezi sebou komunikovat beze slov, tedy mimikou a gesty.

Atmosféra filmu je uvolněná a hravá, výtvarně barevná, s důrazem na detaily. Chceme vyvolat v divákovi pocit tepla, léta, komedie, lehkosti, idylické nálady... Lokace jsme vybírali tak, aby upoutaly pozornost diváka

na první pohled, podpořily nadsázku ve vyprávění a zvláštnosti osobností jednotlivých postav.

Matka rodiny Líba s manželem Arnoštem, bývalým policistou, chystají oslavu jejich narozenin. Každý rok si Líba velmi zakládá na tom, že je vždy celá rodina pohromadě. Ve stejný okamžik se její syn Petr rozhodne poprvé v životě neslavit spolu s ní a odjet do Paříže. Vymluví se na nemoc. Jeho plány před odjezdem však přeruší nečekaný příchod celé jeho rodiny (matky oslavenkyně, otce, bratra se ženou a jejich syna). Petr ve snaze zachránit celou situaci poprosí kamarádku Veroniku, aby mu na několik hodin hrála před jeho rodinou přítelkyni. V tu chvíli začne kolotoč nedorozumění, výmluv, omylů a napětí. Petrova rodina postupně zjišťuje, že není všechno tak, jak se tváří. Každý z rodiny má svoji teorii, čímž vznikne téměř detektivní zápleтка. Každý se snaží zjistit, kdo je kdo a kdo má s kým vztah. V průběhu vyprávění však nastává nečekaný zvrat...

Obě děti Veroniky, které zatím dala na starost svému příteli Richardovi, se najednou ztratí. A všichni jsou nuceni je začít hledat. V tento okamžik začíná naše roadmovie. Na jedné straně rozhněvaní dospělí, plní

dohadů, nezodpovězených otázek, na druhé straně dvě děti, které ve snaze dostat se domů a stihnout odjezd na vysněné prázdniny k moři, nastoupí na špatný vlak. Když zjistí, že jedou opačným směrem, okamžitě vystoupí mimo stanici. Putují přírodou plnou nástrah a snaží se dostat do nejbližšího města, aby se dostaly domů.

Na práci s dětským hercem jsem myslela už při psaní scénáře. Většina situací, v nichž se děti ocitnou, má nosnou a vyprávěcí atmosféru už jen díky samotnému napětí z jejich ohrožení, ve kterém jsou. Tahle hra na dobrodružství současně udržuje film v mezích komediálního žánru. Přítomnost dětských postav také umožňuje vyniknout komplikovanosti dospělého myšlení, zatíženého předsudky a strachy. Na rozdíl od dospělých totiž děti v příběhu přijímají všechny zvláštnosti s lehkostí, samozřejmostí a svojí dětskou čistotou jsou zdrojem humoru a pravdy.

Přání
K NAROZENINÁM

ROZHOVORY

MARTA FERENCOVÁ – REŽIE, SCÉNÁŘ

Byla to opravdu krásná práce.

Jaké pro vás bylo natáčení?

Náročné, neměli jsme k dispozici tolik natáčecích dní, kolik bych si přála z mnoha důvodů. Na druhou stranu určitě převládají pozitiva. Herci byli skvělí, parta byla ještě lepší, než jsem čekala! Nakonec nám vznikla rodina. Doslova. Všichni si spolu sedli, všechno do sebe dokonale zapadalo. Během natáčení vznikaly bezprostředně různé vtipky, které se hodí do děje filmu. Všechny hlavní postavy byly na place spolu skoro neustále, museli jsme všichni být dokonale přesní, aby se děj ani žerty, pointy neslévaly dohromady. Všichni byli velmi disciplinovaní. Opravdu krásná práce!

Nakolik byly náročné na natáčení scény na Václavském náměstí a na vodě, kterých jste se dopředu všichni trochu obávali?

Česká část štábu se natáčení na Václavském náměstí opravdu obávala. U mne to byla sladká

nevědomost. Netušila jsem úplně přesně, do čeho jdeme... Mojí dobrou vlastností je, že se umím úplně odpojit od okolí a vnímat pouze svoji práci, takže na mne panika z ruchu úplně nepadala. Ze záběrů na vodě jsem měla opravdu respekt a obavy, tam se mi uzavření do sebe úplně nedařilo. Vždyť nám tam do vody naskákala skoro polovina herců včetně dětských. Verunka Khekkubařová a David Švehlík navíc padali z jezu... Obrovský respekt!

Jak to bylo s výběrem herců?

Upřímně, skoro všechny role jsme psali dopředu na míru většině herců. Proto hodně postav má i svá civilní jména. Později jsem si uvědomila, jak obrovská výhoda to byla. Už při čtených zkouškách se do postav rychle dostali, perfektně k sobě ladili. Rodiny, dvojice, které ve filmu máme, vznikly naprosto přirozeně a automaticky, herecky i lidsky byli všichni

na jedné vlně. Mám z téhle „skládačky“ opravdu velkou radost. Velmi jsem se na natáčení těšila právě díky námi vysněnému obsazení konkrétních rolí konkrétními herci.

Dala jste hercům opět trochu volnou ruku, jako tomu bylo i ve filmu Přání Ježíškovi, co se týká improvizace v některých scénách?

Ano, ale jenom na chvíli. Pak už jsem je zas dotlačila nazpátek do konkrétního textu (smích). Protože jich bylo devět, a kdyby všichni začali improvizovat, tak se nikdy nesejdeme...

Na co se mohou diváci těšit, prozradíte?

Na komedii, chvílemi až bláznivou, s úžasným obsazením. Na zábavný a vtipný film pro všechny věkové kategorie.

Přání
K NAROZENINĀM

ADAM DVOŘÁK-PRODUCENT, STŘIHAČ, SCÉNÁŘ

Pro mě jako pro producenta je úžasný každý den, který se dotočí podle plánu. Nejvíc se vždycky těším do střížny.

Jaký bude film **Přání k narozeninám**?

Stejně jako předchozí **Přání Ježíškovi** bude o přáních, která mají snad všichni. Každý si přece něco přeje. To je kromě stejného týmu a několika herců hlavní spojující prvek. Do scénáře se dostaly vlastní zážitky Marty Ferencové i moje. Pevně věřím, že se ve filmu najde svým způsobem každý z nás. Já si samozřejmě také přeji: aby divák přišel na náš film do kina. Věřím, že mu dáme hezký dárek – film nejen k narozeninám.

Jak se ty dva filmy od sebe liší? Co můžeme čekat?

Rozhodně to nejsou dva filmy-série a ani na sebe volně nenavazují. U **Ježíška** to asi nejlépe charakterizovala slova Mirky Spáčilové: „Jde o naprosto vzorovou vánoční romantickou komedii, od srdce k srdci, proplétající osudy několika lidí během Štědrého dne.“

Oproti tomu je **Přání k narozeninám** rozhodně komedie, velmi příjemná, tak trochu roadmovie, tak trochu romantická, tak trochu dobrodružná, chvilkami i smutná... prostě od všeho trochu. Jako v životě.

Jaké bylo natáčení?

Musím říct, že na jednu stranu náročné kvůli lokacím, na druhou stranu oproti **Přání Ježíškovi** nám nebyla zima (smích), protože se natáčelo v létě,

a bylo i méně nočního natáčení. Měli jsme obrovské štěstí na týmy v obou případech, které vytvářely skvělou atmosféru i mimo kamery. Ke konci natáčení se vždycky už těším do střížny. Organizační stresy opadnou a já se na natočené scény dívám a mohu celý příběh prožít zase trochu jinak, už hodně podobně jako divák v kině. Pevně věřím, že se pohodová nálada z placu promítne i do filmu a emoce se dostane i k divákům.

Řekl jste, že bylo natáčení filmu **Přání k narozeninám** náročné s ohledem na výběr lokací...

To bylo! Představte si, že natáčíte na nejrušnějším náměstí v republice a musíte si poradit s neutuchajícím tokem chodců, čumilů, aut... Prostě producentův sen (smích). Ale co se dalo dělat, když si Václavské náměstí vybrala režisérka a kameraman. Byl to opravdu obrovský stres a improvizace, abychom stihli všechno, co jsme si naplánovali. Vznikly ale záběry, které jsou jedinečné a pro děj filmu důležité. Věřím, že to divák ocení.

A finančně? Je to velký rozdíl oproti jiným lokacím?

Je to drahé. Nevystačíte si s jednou kamerou, několika herci a režisérkou. Tato scéna vyžadovala přítomnost

většiny hlavních herců, celého štábu, mnohapočetnou ochranku, spoustu místa. Základnu jsme měli z finančních důvodů až v Karlíně, tedy bylo nutné zajistit i kyvadlovou dopravu a celou řadu dalších věcí, které standardně bývají po ruce. Tipuji, že natáčecí den zde stál tak pětinasobně více oproti jiným lokalitám.

A co scény na vodě?

Víte, před natáčením jsou vždy velké obavy dopředu z problematických lokací. A voda mezi ně patřila. Nikdy totiž nevíte, jaká bude voda, proud, co udělá, bude jí málo, nebo hodně... Logicky je komplikovaná i doprava štábu, herců i techniky, protože pěkné lokace bývají samozřejmě hůře dostupné. Pracujete i s kaskadéry a herce musíte přesvědčit, že se nemusí bát nastoupit do loděk (smích). Nakonec to ale všechno dobře dopadlo a vlastně jsme si to všichni užili.

U předchozí spolupráce s Martou Ferencovou na filmu **Přání Ježíškovi** jste řekl, že pracovat s ní je dar, že je úžasný člověk. Potvrdilo se to i u tohoto natáčení a chystáte něco dalšího?

Jasně, to stále platí. Marta dokáže na place udržet úžasnou atmosféru. Herci ji mají rádi, protože na jednu stranu ví, co chce, a na druhou stranu jim nechává dost

volnosti pro vyjádření postav. Je to člověk, který umí naslouchat.

Jaký byl klíč pro výběr herců? Někteří už byli v předchozím snímku...

Po natáčení filmu **Přání Ježíškovi** nám přišlo škoda, že linka, kterou hráli právě Eva Holubová a Jaroslav Dušek, nedostala tolik prostoru, kolik by si zasloužila. Proto jsme další příběh obtočili kolem tohoto svérázného páru. Nechtěli jsme se ale svazovat rodinnými vztahy z **Ježíška**, a proto vznikl příběh nový. Pracovní projekce, které už proběhly, nám dělají radost. Lidé se nahlas smějí a to je v dnešní době potřeba. Náš film by měl dnešní dobu trochu odlehčit, a to se myslím podařilo.

Rád dáváte „do placu“ historky z natáčení, prozradíte i tentokrát nějakou?

No myslím, že protentokrát udělám výjimku. Ty nejlepší historky z natáčení jsou totiž ve filmu :-). Všechno, co se stalo kolem, by byl jen odvar toho, co herci dali do filmu.

**Přání
K NAROZENINÁM**

EVA HOLUBOVÁ

*Film **Přání k narozeninám** je dobré zrcadlo pro většinu rodin, divák se v něm může najít, sám sobě zasmát a přenést některé věci do svého života.*

Evo, hrála jste v Přání Ježíškovi, hrajete i v Přání k narozeninám, znovu v manželském páru s Jaroslavem Duškem. Spojuje ty dva filmy ještě něco kromě týmu a několika herců?

Ano, ale nechtěla bych divákům úplně všechno prozradit. Původně mi měl hrát manžela Jiří Bartoška, ale nemohl z časových důvodů. Moji osvědčení filmoví manželé kromě něj jsou Bolek Polívka, Oldřich Kaiser, Jiří Lábus, Bob Klepl a samozřejmě ještě Jaroslav Dušek. O Bobovi jsem věděla, že nebude v době natáčení volný, a tak jsem rovnou řekla: „Dušek. Zavolejte mu, že vzkazuju, že to musí vzít.“ A on tu roli vzal. Natáčení s ním bylo báječné. Máme to spolu tak, že začneme vlastně hrát už v kostymérně. Marta Ferencová nás pozorovala, asi se jí to zalíbilo, a tak nás oba obsadila v obou filmech. Tento pár, tedy v Přání k narozeninám, je trochu povahově jiný než v Přání Ježíškovi, ale myslím, že stejně zábavný.

Prozradíte něco k vaší postavě?

Moje postava je té předchozí „z Ježíška“ více podobná než Jaroslavova. Je to máma milující svoji rodinu, má

představy, jak by měla vypadat. Ví přece daleko lépe než samotní synové, jak by se měli chovat, aby byli šťastní. Oni její představy nenaplní, přesto je na ní skvělé, že se přes to dokáže přenést, je velmi velkorysá a nikdy by vlastní děti neztratila. Naopak, dokáže je přijmout takové, jaké jsou, a dovede vzít v potaz jejich pojetí štěstí. A to je na ní hezké.

Co scénář, oslovil vás hned na první přečtení?

Ted' budu upřímná. Mne při prvním filmu (Přání Ježíškovi) zaujala Marta Ferencová. Při druhém filmu jsme si spolu hodně povídaly, tedy věděla jsem, o co jí ve zpracování filmu půjde. Nebyla to pro mne jenom písmenka ve scénáři, ale hlavně ona. Hodně jsme zkoušeli, měli jsme čtené zkoušky, což se u filmu běžně nedělá. Marta je i u kostýmových zkoušek, mohu jí kdykoliv zavolat, roli probrat. Je velmi trpělivá, což je při tom velkém počtu herců na place – v komedii a roadmovie – v podstatě neuvěřitelný nápor. Bylo to opravdu velmi náročné natáčení i s ohledem na časová omezení. Když se vrátím ke scénáři, musím říct, že se mi jeho

myšlenka velmi líbila a za vším jsem cítila Martu. Má už dopředu film v hlavě a přesně ví, co a jak dělat. Je emancipovaná, ale není feministka, prostě přeje všem postavám stejně.

Jak se vám spolupracovalo s dětmi?

Myslím, že jsem byla na place nejpřísnější dospělý. Kombinace Nica a Matěje Hádka, kdy ani jeden nevydrží sedět... No, i když pak už se stačilo jen podívat, a byl klid. Martin výběr dětí byl skvělý, myslím, že pro ně není těžké natáčet, naučit se roli a spolupracovat, ale to čekání na place mezi obrazy bývá náročné a dlouhé. Představte si, že máte víc aktivní dítě a doprostřed místnosti dají bicí, což se v Přání k narozeninám opravdu stalo. Pořád do nich mlátil, což se nedalo vydržet. Řekla jsem mu: „Tohle dělat nemůžeš, jednou budeš taky tak starej jako já a bude tě to strašně štít.“ Hned přestal, stál vedle mne a já najednou zase slyšela bicí, u kterých pro změnu seděl kameraman! Nico je velmi chytrý a zvědavý kluk a mám k němu hezký vztah, vím, že se těší na další premiéru, na tu Ježíškovu mi přinesl dárek. A pokud se týká těch dvou mrňousků, tak ti byli úplně zlatí.

Přání
K NAROZENINÁM

Jak jste si užila natáčení na Václavském náměstí a na vodě, které producent i režisérka řadili k jednom z nejobtížnějších?

Je škoda, že na natáčení nebylo víc času, to bychom si to dokázali opravdu pořádně užít. Bála jsem se u vody, které bylo po deštích opravdu hodně. Všichni jsme naskákali do loděk na řece a odpluli. Ale neuvědomili jsme si, že se musíme vrátit proti proudu, což už samo o sobě bylo velké zdržení. Pak se usušit, znovu naskákat do loděk a zase odplout. To zabralo spoustu času. Voda je živá, který se prostě musí respektovat. Když jsme brzy ráno točili na řece, přibylí navíc našťvaní rybáři, kteří na nás křičeli „běžte už s tím všichni do p...e“, a my si trpělivě říkali, že odejdou, což se stalo, ale zase začali jezdit raftáci... Nebo když se chlapeček rozhodl skočit do vody (a všichni byli přesvědčení, že je výborný plavec), což by tak nevadilo, já ho vytáhla, ale měl na nohách neoprenové botičky, které byly na záběru vidět, a muselo se točit znovu...Ale jinak musím říct, že jsme si to natáčení všichni náramně užívali. Sázava – Pikovice to bylo příjemné, na rozdíl od Václavského náměstí. Já osobně jsem celé natáčení hodně čerpala z Jarouška Plesla a Matěje Hádky. Jarda je pevná klidná síla – přístav, Matěj kompenzuje náročné scény tím, že dělá blbiny, čímž baví ostatní a udržuje je v dobré náladě. To byla rozpálená plotna, hrozné vedro, a pro všechny to bylo velmi náročné. Scéna tam asi měla smysl pro film a dali jsme ji, ale vybrali jsme si opravdu horký den.

Jaký máte vztah k vodě?

Ve spojení s tímto filmem to byla opravdu velká náhoda. Moji rodiče neměli chatu a jezdili jsme proto pravidelně do Pikovic stanovat. Tento náš konkrétní filmový úsek mám sjetý nesčíslněkrát na matracce. Na „opravdové“ vodě jsem pak byla ještě jednou na DAMU v rámci povinného výcviku. Šlo mi to, dokonce mě to i bavilo a chtěla bych to ještě zkusit znovu s rodinou, jestli mne vezmou. Celé údolí Sázavy je krásné a natáčení mi vrátilo vzpomínky. Myslím si, že jezdit s partou nebo rodinou na vodu je prostě úžasný, nenahraditelný a zdravý. Vlastně mne baví i to „ahoj“, jak se všichni, i ti, co se neznají, zdraví. Byla jsem překvapená, jak jsou moji herečtí kolegové ve vodáctví zdatní.

Máte ráda narozeninové oslavy?

Svoje narozeniny moc neslavím, pakliže to někdo jiný nezorganizuje. Od doby, co se mi narodily děti, mám mnohem raději jejich narozeniny a oslavy. Ale ony je mají o prázdninách, a to se teď málokdy podaří dát dohromady. Poslední, které si vybavuji, byly, když jim bylo 18 let na Sicílii. Oslavu nám uspořádali v místní kavárně. Sicilané oslavují i matku dětí. První, ke komu se jde, je matka. Dávají se jí květiny, děti jí děkují, že jim dala život. Je to takový den matky, že se jí ten den narodily děti. Ted' jsem měla hezkou narozeninovou večeři v Museu Kampa, jehož jsem patronkou, kterou

mi uspořádal Jirka Pospíšil. Já už totiž nejsem moc na mejdany, mám raději povídání.

Máte ráda překvapení?

Ne. Když mi někdo řekne: „Pojd', bude tam překvapení,“ udělá se mi zle. To mám hodně podobné s Václavem Havlem, který vždycky říkal: „Musí to být?“ Já se prostě bojím, ne že bych si myslela, že tam bude čekat něco hrozného, ale nevzbudí to ve mně radost, jaká se očekává, a vyvolá to zklamání na druhé straně. Ale mám ráda překvapení nečekaná.

A jak je to s dárky?

Ráda je dávám i dostávám. Ale neberu to tak, že by se měly dávat jenom k narozeninám nebo na Vánoce. Dárky jsou fajn, a když si je lidé dávají, je to hezké.

Proč by měl divák přijít do kina na film Přání k narozeninám?

Měla jsem možnost s dcerou a jejím přítelem film už vidět a udělal nám velkou radost. Bylo to takové odlehčení s nadhledem od tragédií i banalit. Přání k narozeninám je dobré zrcadlo pro většinu rodin, divák se v něm může najít. Vždyť na čem v našich životech záleží? Máme se rádi a nelžeme si, tak jako co? Ve filmu perfektně a pravdivě fungují lidské vztahy.

Bavilo mne, jak si Simona Babčáková užívala, že mi mohla říkat maminko, a to i ve chvílích, když to už ve scénáři nebylo. Myslím, že se nám podařil hezký vztah tchyně a snachy pod vedením Marty Ferencové, který se přerodí do matky a dcery, přestože jsou každá jiná. A třeba konkrétně s Igorem Orozovičem se známe, když ještě nebyl na světě. Jeho maminka je moje sousedka a kamarádka. On to nerad slyší, kolikrát já jsem ho přebalovala... Hráli jsme spolu poprvé. Matějovi Hádkovi už jsem mámu hrála. Tedy měla jsem k oběma jistý mateřský vztah, a to až tak daleko, že jsem jim třeba řekla během obědové pauzy: „Sundej si ten svetr, máš rajskou, vždyť si ho pokapeš. Nemůžeš jít takhle na plac, je vidět, že máš peněženku v kapse.“ A oni to tolerovali. Taková lidská pospolitost. A to všechno ve filmu je.

Film je o přáních, které každý z nás má. Co byste si přála vy?

Mír. Ať se zmetek z Kremlu propadne do pekla dějin.

Přání
K NAROZENINÁM

JAROSLAV DUŠEK

Představíte nám svoji roli?

Arnošt. Dědeček. Otec. Manžel Libušky (Evy Holubové), která slaví 65. narozeniny. Proto se film jmenuje Přání k narozeninám. Jsem také důchodce, bývalým povoláním policista, který se chopí vyšetřovacích aktivit a občas do všeho vznáší zmatek.

Eva Holubová byla vaší filmovou partnerkou i v předchozím filmu Marty Ferencové a Adama Dvořáka Přání Ježíškovi, a prý vám říká Sherlocku...

Byl jsem překvapen nabídkou na další manželskou dvojici s Evou. Málem jsem v tomto filmu nemohl hrát kvůli jinému, ale nakonec to dobře dopadlo a jsem obsazen do obou. No, a Sherlocku mi Eva říká, protože má pocit, že pořád po něčem pátrám.

Čtené zkoušky prý byly plné zábavy...

Ano, to je pravda. Někteří kolegové jsou trochu negramotní a čtou velmi ztěžka. Opravdu vznikaly situace, kdy někdo četl slova v jiném znění, než se čtou správně. Tak panovala občas trochu škodolibá legrace.

Jaká je spolupráce s Martou Ferencovou?

Režisérka, která zná scénář a nic jí neunikne.

Nebezpečná osoba. A nedovolí mi improvizaci. Trvá na počtu slabik ze scénáře.

Máte rád narozeninové oslavy?

Moc ne. Mám rád domorodecké oslavy, to znamená, když se člověk stane lepším. Za svůj život jsem měl jen dvě takové oslavy.

A byla pro vás nějaká, na kterou nezapomenete?

Ale ano, jednoho mého kamaráda. Byli jsme na louce v lese, s kytarami, bylo to pěkné. A také nezapomenu na oslavu mých padesátin v Chorvatsku, na kterou se přišli podívat delfíni. Čekali v partě hned u výjezdu z přístavu.

Přání
K NAROZENINÁM

IGOR OROZOVIČ

Přeju si jen to, aby nebyla válka a abychom si nezničili planetu.

Představíte nám svoji postavu?

Můj Petr skrývá tajemství, které potřebuje vyřešit, ale bojí se ho prozradit všem najednou, aby nenastal humbuk. Jenže právě proto, že ho neprozradí, nastane humbuk ještě větší. Jeden nešťastný moment rozjede řetězec šílených událostí, záměn a nedorozumění v celé rodině, vlastně ve dvou rodinách. Všichni vtrhnou do domu a nikdo už pak neví, kdo je čí bratr, partnerka, kamarád, syn, dcera... Úrodná toť půda pro humor.

Co scénář?

Podle mě parádní. Už při prvních čtených zkouškách fungoval, což nebývá obvyklé. Baví mě, jak je to koncentrované – všichni jsme byli skoro pořád na place. Což sice byla švanda pro nás a snad bude i pro diváka, ale asi to nebyla legrace pro Martu, která nás musela kočírovat jak bandu přerostlých rozjívených děcek. Ale zvládala to bravurně! Klobouček!

Máte rád velké narozeninové oslavy?

Když se netýkají mne a jsem jenom účastník, tak ano. Upřímně, nikdy jsem neměl nějaké velké

narozeninové oslavy. Narodil jsem se v létě a vždycky jsem někde byl, třeba na táboře. Maminka mi udělala velkou narozeninovou oslavu jako překvápko, až když mi bylo asi 31 (smích). Já totiž mám potřebu se při každém večírku všem lidem, třeba po premiéře, věnovat. Takže nakonec z toho vlastně vůbec nic nemám. Trochu se bojím, že to tak bude i na svatbě...

Je nějaká, na kterou nikdy nezapomenete?

Narozeninová oslava 50. narozenin mojí maminky. Menší prostor pro naši obrovskou balkánskou rodinu si těžko umíte představit. Objednal jsem jako překvápko její oblíbenou cikánskou kapelu a bylo to skvělé! Na to se nedá zapomenout už i proto, že mám vzpomínkovou fotku se strýcem, jak ležíme na chodníku před restaurací a díváme se na hvězdy.

Máte rád překvapení?

Ano, velmi. Ale ne, když se to nepovede. Ne kvůli mně. Ale člověk se pak snaží tvářit nadšeně, aby udělal radost tomu, kdo mu chtěl udělat radost... No... Ale

podstatné je, že vám vůbec někdo tu radost chtěl udělat.

Dárky raději dáváte, nebo dostáváte?

Dávám. Baví mě odhadnout, co komu udělá radost. Když nemám dobrý nápad, radši nepořídím nic. A mám rád způsob „předání“. Mnohdy to předčí dárek samotný. Když se dobře dá i špatný dárek, tak je to skvělé (smích). Věci pro sebe si kupuju sám, protože přesně vím, co chci.

Jaké pro vás bylo natáčení?

Rodinný výlet, taková roadmovie.

Jak jste si užil natáčení na Václavském náměstí a na vodě, které producent i režisérka radili k jednom z nejobtížnějších?

Na ty nejtěžší momenty se nejlíp vzpomíná. Takže za mě paráda:)

Prání
K NAROZENINĀM

Jak se podle vás liší svět filmu a svět divadla, a preferujete jeden z nich? Pokud ano, proč?

To by bylo nadsloví. Film mě baví víc a víc – postupně získávám zkušenosti. Liší se to samozřejmě v mnoha věcech a každé má „to svoje“. Ale když o tom občas s někým diskutuji, vždy dojdou k jednomu neoddiskutovatelnému faktu: v divadle se člověk setká s daleko větší škálou kvalitních textů a forem projevu. Proto na ně nechci zanevřít. Je to pro mě víc umění. Film samozřejmě je taky umění, ale k těm hlubokým artovým projektům se člověk moc často nedostane. A v divadle se cítím být víc napojen na všechny složky a jsem jejich součástí. U filmu je vše vysoce přetechnizované a oddělené a já můžu „jen“ hrát.

V poslední době se začínáte prosazovat i jako zpěvák. Znamená to, že se chcete více věnovat hudbě než hraní?

Chci se jí rozhodně věnovat víc. Ale ne na úkor hraní. Baví mě, když se všechno navzájem doplňuje. I když do projektu svého prvního sólového miniaturně „Když chlap svléká tmu“ jsem dal hodně svého volného i pracovního času. Byl to masakr, ale paráda.

Jak si vybíráte role?

Většinou velkou roli při vybírání rolí hraje diář. Jinak si rád vybírám kontrastní role. Třeba naproti

Přání k narozeninám jsem točil Devadesátky anebo Půlnoční zpověď, kde jsem zase úplně morous a šmejd. Komedii Jedině Tereza jsem zase bral kvůli partě herců a režisérovi Jardovi Fuitovi. Je to různé.

Jak budete trávit letošní léto?

Chvilí budu hrát na letní scéně divadla Kampa v hudební životopisné hře Marta (Kubišová), 12. 7. se těším na Baladu pro banditu s Jihočeskou filharmonií a pak s kamarády jedeme na track do Skotska. Pak jsem chtěl podniknout cestu do Gruzie, ale to vzhledem k momentální situaci je ještě otevřené.

Film je o přáních, která každý z nás má. Co byste si přál vy?

Budu asi teď mluvit jako nějaká modelka na Miss World, ale teď si opravdu přeju jen to, aby nebyla válka a abychom si nezničili planetu. A pak, abych měl víc času na kamarády. Taky si přeju hodně hudby, přírody, lásky a sexu.

Přání
K NAROZENINĀM

JAROSLAV PLESL

Natáčení filmu byly nesmírně poctivé filmařské lázně.

Prozradíte nám něco o vaší postavě ve filmu Přání k narozeninám?

Inženýr Richard Kvíčala, vysokoškolsky vzdělaný člověk, ovšem naprostý diletant v mezilidských vztazích. Není to negativní postava, naopak. Doufám, že bude budit smích. Má pocit, že jedná dokonale, což já si tedy opravdu nemyslím. Je přítelem Veroniky, kterou miluje, a těší se na jejich společný život i s jejími dětmi. Nakonec se ale ukáže, že středobodem jeho vesmíru je on sám.

Probírali jste postavu Richarda s režisérkou?

Řešili jsme, jestli není až moc urputný. S Martou Ferencovou jsme si k němu navymýšleli spoustu věcí... Ale on je vlastně velmi reálná figura. Důkazem toho byla Veronika Kubařová, která za mnou přišla a říkala: „Já znám jednoho takového...“ Začal jsem v paměti pátrat, jestli i já někoho podobného nemám ve svém okolí. Nakonec musím připustit, že ano. Že tyhle typy znám a že se přesně takto chovají. Oni si svoji urputnost a nesnesitelnost ani neuvědomují. A pak se diví, že zůstanou sami. Ale oni jsou přesvědčeni, že dělají jenom to nejlepší, čeho jsou schopni.

Bylo to velmi náročné natáčení, ale všichni

svorně říkáte, že se během něj sešla skvělá parta...

Mám rád prázdninové natáčení, a když se sejdou lidi, kteří se mají rádi a mají na svět podobný pohled, spojuje je smysl pro humor, je to vždy za odměnu. A tohle byl dream team! Všichni byli skvělí! S Martou Ferencovou jsem pár měsíců před prázdninami točil film na Slovensku, takže když mi tuhle roli nabídl, vůbec jsem neváhal. Rozumíme si profesně a hlavně lidsky. U tohoto natáčení jsem nemohl chybět. Eva Holubová, Jarda Dušek, Simona Babčáková, Veronika KhekKubařová, kluci, prostě všichni.

Co je pro vás poselstvím filmu?

Tolerance, láska, rodinná soudržnost, respektovat lidi takové, jací jsou, krize řešit s humorem a nadhledem.

Máte rád narozeninové sešlosti?

Dříve ano, ale čím jsem starší, narozeniny mnohem méně slavím.

Vybavíte si nějaké narozeninové překvapení?

Když jsem měl mít čtyřicáté narozeniny, byli jsme s Dejvickým divadlem zrovna v Bratislavě a já dopředu

předeslal, že nic slavit nehodlám. Po představení jsem zamířil rovnou na hotel, ale zastavil mne Ivan Trojan, že si dáme alespoň malé pivo v Dosce, což je divadelní klub tamní herecké školy, tedy VŠMU. Když jsme tam dorazili, vypadalo to, že mají zavřeno, všude bylo zhasnuto, žádný pohyb. Říkal jsem Ivanovi: „Podívej, mají zavřeno a já to vlastně ani slavit nechci.“ Jenomže Ivan trval na svém. Otevřeli jsme dveře, najednou se rozsvítilo a bylo tam asi 60 lidí, kteří za mnou přijeli. Přinesli mi obrovský dort ve tvaru hradu se čtyřicítkou. Bylo to opravdu velké a nesmírně milé překvapení. Jako z filmu.

Dárky raději dáváte, nebo dostáváte?

Mnohem raději dávám. To už mám od dětství. Když jsme jezdili na zahraniční zájezdy se sborem BoniPueri, vždycky jsem za těch pár peněz, co jsem měl jako kapesné, nakupoval dárky a obdarovával lidi, které jsem měl rád. To je jednoznačně radostnější pocit než dárky dostávat.

Jaké pro vás bylo natáčení filmu Přání k narozeninám?

Nesmírně poctivé filmařské lázně

Přání
K NAROZENINÁM

VERONIKA KHEK KUBAŘOVÁ

Roli psali přímo pro mě a udělali mi tím obrovskou radost.

Veroniko, hrála jste v Přání Ježíškovi, hraje i v Přání k narozeninám. Spojuje ty dva filmy něco kromě týmu a několika herců?

Je to úplně jiný příběh, úplně jiné postavy, prostě úplně jiný film.

Prozradíte něco k vaší postavě?

Prý ji psali přímo pro mě, říkala Marta Ferencová a Adam Dvořák. Udělali mi tím obrovskou radost. Moje Veronika – postava se jmenuje stejně jako já – má dvě děti a je sestrou Lukáše (Tomáš Klus). Je to klasická maminka, hodná, dobrosrdečná, milující svoje děti a rodinu. Naše rodina, která se přimotá k jiné, a začne se to všechno mlít... Víc už nechci prozrazovat.

Co scénář?

Někdy se mi při čtení scénářů stává, že ztrácím pozornost. Což se v tomto případě říct rozhodně nedá. Přečetla jsem ho na jeden záťah, bavila jsem se, smála jsem se, což se mi zase tak často nestává... A ještě při představě těch lidí, kteří na filmu pracovali! Těšila jsem se už od prvního okamžiku. Film Přání k narozeninám je neskutečně nabitý humorem. Už při čtených zkouškách jsme se výborně

bavili. Měli jsme chvíle, že jsme si říkali, že tohle nemůžeme nikdy natočit, protože jsme se pořád smáli nebo debatovali. Obě rodiny jsou neuvěřitelně vtipné, co všechno mí herečtí kolegové předvádějí, to je skutečný koncert.

Po pár měsících znovu pracujete s Evou Holubovou, Jaroslavem Duškem...

Je to taková náhoda, i když si myslím, že náhody neexistují. S oběma jsem si vždycky přála pracovat. A tak mám velkou radost, že mi ta náhoda dopřává je potkávat opakovaně. Jsou to pro mne nesmírně inspirativní lidé nejen herecky, ale i lidsky.

Máte ráda narozeninové oslavy?

Mám, ale musí to být oslavy narozenin někoho jiného. Na ty svoje jsem ráda sama.

Máte ráda překvapení?

Oboje. Chystám ráda různá překvapení a nejraději pro svého muže. Baví mě to hodně. Jak se blíží termín jeho narozenin, začíná být vždycky trochu nervózní a vyptává se. Každým rokem je to však těžší a těžší (smích). No a samozřejmě jsem ráda i překvapovaná.

A jak je to s dárky?

Úplně stejně! Ráda dávám i dostávám. Největší radost mám vždycky ze zážitků, z kytek.

Je nějaká narozeninová oslava, na kterou nikdy nezapomenete?

Oslava bych tomu úplně neříkala, ale jednou jsem skončila, přesně v den mých narozenin, v nemocnici.

Jak to máte s dorty? Ví se o vás, že pečete svému muži vždycky dort k první čtené zkoušce...Máte nějaký oblíbený?

Sama jsem se vydala poslední dobou cestou bez lepků, takže zkoumám nové pečení. Mám ráda a i Pavlovi často pečou na první čtenou mrkvový dort. Teď zkouším s jednou mojí kamarádkou, která taky nejlépe, tak jsem „mrkváč“ zkusila pojmout bezlepkově a nebylo to vůbec znát, z toho jsem měla velkou radost!

Jaké pro vás bylo natáčení filmu Přání k narozeninám?

Dárek v podobě výjimečných setkání s výjimečnými lidmi.

Přání
K NAROZENINÁM

SIMONA BABČÁKOVÁ

Nejvíc jsem si užila, že jsem poprvé v životě řídila traktor. To mě nadchlo a rovnou jsem si domluvila na statku brigádu, kdybych se okolnostmi zase ocitla bez práce..

Představíte nám svoji roli?

Moje postava se jmenuje Simona a je to prima ženská jako já.

Jak vzpomínáte na čtené zkoušky, které u filmů až tak obvyklé nebývají?

Jako na radostné setkání. S většinou herců jsem se znala, byla jsem blažená, že spolu budeme trávit čas. Kvůli covidovým omezením kontaktů jsem byla hladová po veselých historkách. Velmi rychle jsme si padli do noty, co se humoru týče, i s Tomášem Klusem, se kterým jsem se seznámila až na čtené zkoušce. S Jardou Pleslem a Verunkou jsme kolegové v Dejvickém divadle, takže pro mě to byly lidské lázně.

Jak se vám hrálo s manželem Matějem Hádkem?

Skvěle. S Matějem se známe dlouho a slyšíme na sebe. Několik let jsme se neviděli, ale navázali jsme tam, kde jsme přestali.

Jaký je film *Přání k narozeninám* podle vás?

Já jsem se smála už při čtení scénáře. V průběhu celého natáčení díky tomu, jaká se sešla skupina lidí, jsem měla časté záchvaty smíchu. Nezáviděla jsem

Martě, že nás musí hnát do práce, protože jsme byli jako děti na táboře, které si pořád někde štěbetají. Na Martě, kromě mnoha jiných věcí, si cením toho, že chápe, že když se herci dobře cítí na place, atmosféra se odrazí i ve filmu. Takže nás nechávala zažít si radost ze setkání a dělat blbinky. A my jsme zase díky tomu pokorně zvládali náročné situace, kdy nás tlačil čas nebo velká únava. Věřím, že se diváci pobaví v kině tak, jako my při tvorbě filmu.

Máte ráda narozeninové sešlosti?

Ano. Mám ráda, když se sejde hodně lidí, kteří spolu sdílí nějakou minulost a vzpomínky.

Máte ráda narozeninová překvapení?

Narozeninová překvapení si organizuji sama, tím jsem proslulá. Ale jinak ano, určitě by mne to potěšilo.

Na jakou oslavu nikdy nezapomenete?

Navždy si budu pamatovat padesátiny Ivana Trojana, který nevěděl, že se chystá oslava. Podařilo se to utajit, tedy normálně začalo představení a asi po deseti minutách, po určité narážce Mirka Krobota, se rozsvítil sál a on viděl, že je plný jeho

milovaných lidí. V tu chvíli jsem si myslela, že se mu srdíčko zastaví. Bylo to krásný, nikdy na to nezapomenu.

Jak jste si užila natáčení na Václavském náměstí a na vodě, které producent i režisérka řadili k jednomu z nejobtížnějších?

Na Václaváku jsem poprvé v životě řídila dodávku. To bylo intenzivní. Jinak je pro mne mnoho lidí kolem, kteří nás pozorují při práci a fotí si nás a natáčejí, stres, a vlastně se trochu stydím. Takže jsem byla ráda, že je to za námi. Naopak u vody jsme byli jak na táboře. Ale tam byl občas stres kvůli času.

Jaký byl váš nejzajímavější zážitek při natáčení?

Nejvíc jsem si užila, že jsem poprvé v životě řídila traktor. To mě nadchlo a rovnou jsem si domluvila na statku brigádu, kdybych se okolnostmi zase ocitla bez práce :-).

Jak si vybíráte role?

Podle svých momentálních životních okolností, podle scénáře, režiséra, obsazení.

Film je o přáních, které každý z nás má. Co byste si přála vy?

Abychom se už jako lidstvo probudili a přestali blbnout.

Proč by měl divák přijít do kina na film *Přání k narozeninám*?

Protože se pobaví, doufám, a uvědomí si, že rodina je nejvíc. A že říct pravdu je vždy úlevné.

Přání
K NAROZENINÁM

TOMÁŠ KLUS

Ve filmu Přání k narozeninám jsem se ocitl v takové herecké partě, že bych byl blázen, kdybych na nabídku role řekl ne.

Máte rád velké narozeninové sešlosti?

Mám, ale nesmím být jejich hlavním aktérem. Rád je organizuji, třeba pro svoji ženu, která má radost, když má kolem sebe hodně lidí. Vlastní narozeniny však preferuji slavit v úzkém rodinném kruhu.

A co narozeninová překvapení?

Tak ta naopak mám v oblibě. Vybavuji si jedno od mé ženy a manažera. Záminkou byl rozhovor v rádiu, což byla vlastně převlečená oslava mých třicátin. Čekala na mne spousta lidí, které jsem potkal během celého svého života. Když mi bylo osm, když mi bylo patnáct, když mi bylo dvacet, třicet. Byli z různých světů... Měl jsem pocit, že jsem ve snu. Vůbec mi to nedávalo logiku. Vždyť se navzájem neznali, co tam vlastně dělali? A na konci celého špalíru stál Wabi Daněk a hrál mi. To jsem byl fakt šťastný. Moje žena prostě ví, jak mne obšťastnit, to prostě ženy ví.

Jak je to s dárky? Raději dáváte, nebo dostáváte?

Velmi rád dávám a nemusí to být jenom narozeniny. Těší mne někoho potěšit. Když se dozvím, že

by mohlo někoho něco významně rozradostnit, neváhám do toho investovat čas ani peníze. Narodil jsem se ve znamení Býka, což znamená, že dárky také rád dostávám.

Měl někdo ve vašem životě takové přání, které vám dalo spoustu práce a úsilí?

Snažím se lidem kolem sebe naslouchat, takže ani ne. Velkou práci (a vlastně trochu hrůzný zážitek) jsem měl u narozenin své ženy, kdy jsem zpíval anglicky píseň Michaela Jacksona s náročnou taneční choreografií. Nerad tančím, navíc neumím dobře anglicky a Michael Jackson uměl zpívat. Takže to byla dlouhá řada protiúkolů, ale samozřejmě, co by člověk neudělal pro lásku.

Co narozeninové oslavy vašich tří dětí?

Baví mne je pozorovat, když nevědí, že se na ně dívám. A zvláště u dětských narozeninových oslav. Mají obrovský elán, drive, entuziasmus. Líbí se mi, jak dítě žije svůj svět jako oslavenec. Je vůdcem party a dělá se to, co chce ono.

Jaké pro vás bylo natáčení?

Věřím, že to pro mne poslední klapkou neskončilo. Třeba s Matějem Hádkem jsme se domluvili, že si budeme psát (smích). Příměrem k natáčení je podle mne letní tábor s úžasnou partou, se skvělými vedoucími, kde nám výborně vařili, a rád bych si přidal ještě další turnus.

V poslední době jste se nějak rozehrál...

Ono se ani nic jiného dělat nedalo. Dostal jsem takové nabídky, které se ani nedaly odmítnout. V Přání k narozeninám jsem se ocitl v takové herecké partě, že bych byl blázen, kdybych řekl ne.

Co vás nejvíce lákalo? Scénář, nebo herečtí kolegové?

Scénář ano, samozřejmě, ale když jsem se k tomu navíc dozvěděl, kdo ve filmu hraje, řekl jsem si, že se toho rozhodně musím účastnit, protože to bude nezapomenutelné. A už první čtená zkouška potvrdila, že jsem se nemýlil. Pět hodin ze šesti jsme se prosmáli...

Řeknete nám něco víc k vaší postavě?

Můj Lukáš je kamarád Petra (Igora Orozoviče).

Co improvizace, kterou je proslulý zejména Jaroslav Dušek?

Myslím, že v tomto nezaostával ani jeden z nás. Vyloženě jsme si notovali, máme podobný styl humoru, který nás spojuje, a hlavně radost z toho, co děláme v této divné době.

Přání
K NAROZENINÁM

MATĚJ HÁDEK

Moje postava Karla je jako rybička Dory z filmu Hledá se Nemo. Což znamená, že žije v přítomnosti – teď a tady – a pamatuje si všechno asi jenom vteřinu.

Řeknete nám něco o vaší roli?

Moje postava se jmenuje Karel, jsem manžel Simony (Babčákové), otec rodiny a zároveň syn Evy Holubové a Jaroslava Duška. Marta Ferencová, režisérka, mi říkala, když jsme se bavili o charakteru postavy, že Karel je jako rybička Dory z filmu Hledá se Nemo. Což znamená, že žije v přítomnosti – teď a tady – a pamatuje si všechno asi jenom vteřinu. Je to veselý člověk a díky zmiňovanému přístupu k životu se mu žije mnohem šťastněji, než kdyby volil jinou strategii přežití. Myslím si, že mne Marta Ferencová obsadila proto, že jsem jí připomínal rybičku Dory v civilu, a řekla si, že se jí do filmu budu hodit.

Jací jsou rodiče Eva Holubová a Jaroslav Dušek?

Jsou skvělí, samozřejmě. Pan Dušek je chodící Slunce a Evičku mám opravdu velmi rád. Maminku mi nehraje poprvé a vždycky, když jsem s ní, mám pocit veliké blízkosti. Má opravdu krásnou duši.

Jaká je manželka Simona Babčáková?

Živel. Přesně doplňuje moji rybičku Dory, kterou mohu

být jenom v případě, že mám vedle sebe někoho, jako je Simona. Karla naviguje a všechno zařídí.

Pamatujete na čtené zkoušky? Někteří z vašich kolegů už zmiňovali veselou atmosféru... Je tomu tak i na place?

Jedna z nejhezčích věcí na světě je, když se ráno těšíte do práce. To je napříč profesemi. A přesně to se nám dělo. Chemie týmu fungovala perfektně, všechno bylo dobře poskládané včetně celého týmu filmu.

Máte rád rodinné narozeninové oslavy?

Kromě vlastních ano. Je mi líto, že kvůli covidu jsme nemohli oslavit tatínkovy 80. narozeniny.

Vzpomínáte na nějakou konkrétně?

Na svoji jako patnáctiletého oslavence. Opil jsem se, a to se mamince příliš nelíbilo.

Máte nějaké přání, které by bylo obtížné splnit?

Ano, a myslím, že nejsem sám. Přál bych si, abychom víc chránili naši planetu Zemi. Aby přestalo oteplování, aby přestaly vymírat druhy rostlin a živočichů

a abychom se k ní – my lidé – chovali kultivovaněji.

Dárky raději dáváte, nebo dostáváte?

Dávám. Je to pro mne mnohem snazší, i emočně. Těším se z reakcí obdarovaných. Pro sebe žádné dárky nechci. Už jsem toho v životě dostal tolik, že si to jenom užívám.

Prání
K NAROZENINĀM